

Svajonų
ROMANAI

Aistra

JOSS WOOD

Verta geriausio

Maveriko
žvaigždžių
mėilės
istorijas

2018 sausis–kovas

Knygute.lt

Joss Wood
(Džos Vud)

VERTA GERIAUSIO

Trijų knygų serija
**„Maveriko žvaigždžių
meilės istorijos“**
Pirma knyga

Versta iš Joss Wood,
Trapped with the Maverick Millionaire, 2016
© Joss Wood, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0333-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

Prologas

Rorė Kid, užsitempusi per mažus marškinėlius ir nudėvėtus pižaminius šortukus, įėjo prabangion sesers virtuvėn ir pažvelgė į tamsų ant spintelės pastatyto televizoriaus ekraną.

Geriausias jos draugas Trojus parašė, kad Vankuverio „Mavericks“ laimėjo ir po rungtynių parodytas reportažas buvo labai audringas. Kilo pagunda įsijungti televizorių ir pažiūrėti, ką jis turėjo omeny, bet artėjo egzaminai, jos laukė daugybė rašto darbų, be to, ji stengėsi negalvoti apie vieną konkretų „Mavericks“ žaidėją, todėl nusprendė išgerti puodelį kavos ir grįžti prie knygų. Tačiau net atsispyrusi pagundai turėjo pripažinti, kad komandos naujokai Kedas Vebas, Kvinas Reinas ir Markas „Makas“ Makaskilas labai naudingi ir ant ledo ir už aikštelės ribų, o Vankuveris dabar turi tris naujus herojus.

Tris jaunos, be abejonės, talentingus ir, reikia pažymėti, gerai atrodančius herojus.

Rorės nuomone, pats gražiausias iš viso būrelio žaidėjas susitikinėjo su vyresniąja jos seserimi Šėja.

Rorė įsipylė puodelį kavos ir atsirėmė užpa-

kaliu į spintelę. Šėja ir Makas puikiai tinka vienas kitam, – pagalvojo vėl. Šėja – juk modelis ir televizijos laidų vedėja. Makas – itin talentingas, geriausias miesto mylimiausios ledo ritulio komandos centro žaidėjas. Jie panašaus amžiaus – Šėjai dvidešimt treji, o jis metais vyresnis ir, žiniasklaidos nuomone, būdami abu gražūs ir sėkmės lydimi, puikiai tinka vienas kitam.

Viskas dera tobulai.

Tik Rorė tuo nelabai tiki.

Ne dėl to, kad pamačius Maką jai ima dilgčioti kojų pirštus ir šokteli skrandis. Ne, Rorė, daug laiko praleidusi su porele, pastebėjo, kad jų santykiai stringa, ir suprato, kad meilė išsi-skleidė ir Šėja elgiasi kaip pakvaišėlė. Kaskart, kai Rorė matydavo juos kartu, Makas atrodydavo atsargus, užsidaręs, turbūt jam tekdavo kęsti tą Šėjos pakvaišimą.

Rorė iš paskutinio dolerio būtų kirtusi lažybų, kad sesuo jaučiasi beviltiškai, jei tik pora nebūna kartu, ji nesustodama jam rašo. Kadangi abiejų karjera reikalauja daug laiko, atskirai jie būna dažnai.

Rorė žinojo, kodėl Šėja jaučiasi taip nesaugiai, kodėl nepasitiki vyrais. Jos juk augo vie-

nuose namuose. Skirtumas tik tas, kad Šėja vis dar tiki, kad kažkur yra tas vienintelis, kuris sugebės būti ištikimas ir monogamiškas. Rorė buvo įsitikinusi, kad tokios būtybės iš viso nėra, kaip nėra vienaragio ar sniego žmogaus.

Suraukusi kaktą ji apglėbė pirštais puodelį. Net neabejojo, kad sesuo nepasakė Makui, kodėl taip keistai elgiasi. Reikalai dar pablogėjo, kai visai netikėtai Rorė ir Makas susidraugavo. Liūdna, bet jie galės būti tik draugai. Jis per gražus, per daug įžymus – visai ne iš Rorės lygos. O ji tik koledžo studentė. Jis sėkmingas žaidėjas ant ledo ir ne tik... Ak, dar viena smulkmenėlė... *Jis – sesers vaikinas!*

Be viso šito, Makas elgėsi su Rore lyg su mažąja sesute. Erzindavo, ginčydavosi su ja ir prajuokindavo. O ši kartą ar du užklupo Maką, stebintį ją susimąsčiusiu veidu ir gundančiomis akimis, bet juk nėra kokia idiotė, supranta, kad tai nieko nereiškia. Jis, ko gero, norėjo pasikalbėti apie Šeją, paprašyti patarimo, kaip perprasti tą permainingą merginos elgesį. O apie tai kalbėtis Rorė *niekada* nenorės.

Prieš porą dienų Makas pavėžėjo ją iš darbo ir Rorė labai nustebo, kai apie Šeją jis net neužsiminė. Neaišku, kodėl Makas laukė, kol Rorei pasibaigs padavėjos pamaina, bet kai juodu

beveik tylomis sėdėjo jo sportiniame automobilyje, remdamiesi pečiais, buvo geriausias dvidešimt minučių gyvenime.

Makas palydėjo ją iki bjauraus daugiabučio – to paties, kuris šiuo metu nešildomas, – durų ir stovėjo žiūrėdamas į ją tokiu veidu, kad merginos skrandyje ėmė suktis karščio sukūrys. Atrodė, kad jis ketina ją pabučiuoti. Bet tai tebuvo Rorės vaizduotės padarinys. Makas susitikinėja su Šėja, liekna, aukšta ir stulbinamai gražia.

Tačiau akimirką ji pamanė, kad jis nori pabučiuoti ją, pajusti jos lūpų skonį, griebti į glėbį. Rorė atsiduso. Tai neįmanoma. Juk jis – *sesers vaikinai*. Tikrai jai nepasiekiamas: neperžengs tos linijos, nesikiš į sesers santykius. Tokios mintys apie Maką – nepasiekiamas svajonės skrydis, kuriam Rorė neturi teisės. Užtenka.

Mergina išgirdo atidaromas paradines duris ir laukė Šėjos šūktelėjimo, kad ji jau namuose. Bet sesuo nešūktelėjo ir Rorė išgirdo sunkius žingsnius ant medinių grindų – taip jos sesuo tikrai nevaikšto. Burna perdžiūvo ir širdis suspuzdėjo krūtinėje; tik vienas žmogus turi Šėjos buto raktus. Kaip tik tas, su kuriuo Rorė viena likti nenori.

Vilkėdama pižama, susivėlusiais plaukais,

nepasidažiusi ir be liemenėlės.

Makas išdygo virtuvės tarpduryje, piktai į ją dėbtelėjo ir ranka persibraukė pavargusį veidą. Smakras buvo apibrozdintas – akivaizdu, ant ledo apsikeitė smūgiais – paakys irgi pradėjęs juoduoti, bet sužeidimai atrodė nerimti. Rorė suakmenėjo pažvelgusi jam į akis; vaikiną atrodė nusivylęs ir įskaudintas.

– Kur tavo sesuo? – piktai paklausė jis.

Nuo šiurkštaus jo balso jai pašiorpo oda.

– Ir tau labas rytas, – gūžtelėjo Rorė ir Makas tik dar labiau suraukė antakius. – Net nenumanau, kur ji. Ar tau viskas gerai?

Makas liūdnai nusijuokė.

– Ne, po velnių, aš apsikiaulinau. – Jis dėbtelėjo į Rorę ir įsiremė rankomis į klubus. – Ką čia veiki?

– Mano bute išjungtas šildymas. Šėja pakviestė čia permiegoti, kad nesustirčiau.

– Prakeiktas likimas, – burbtelėjo Makas.

– Jėzau, kas tau atsitiko? – paklausė Rorė.

Makas nusivilko brangų odinį švarką ir nusviedė ant granito stalviršio. Plačią krūtinę aptempę juodi marškinėliai ilgomis rankovėmis laisvai krito ant puikiai jam tinkančių džinsų. Vaikiną atrodė sukaitęs ir pavargęs, ir

toks velniškai gundantis, kad Rorė būtų galėjusi ant jo tuojau čia pat pulti.

Sesers vaikas, – priminė sau. Priėjusi prie šaldytuvo ištraukė butelį alaus iš mažos vietinės alaus daryklos ir atidarė. Jis godžiai pagėrė, atsiduso užsimerkęs ir pridėjo butelį prie kaktos.

– Suknista, siaubinga, kvaila, padvisusi die-na.

Rorė nebūtų pagalvojusi, kad „Mavericks“ kietuoliai gali kalbėti taip dramatiškai.

– Na, nėra juk taip blogai... laimėjote varžybas.

Ledo mėlynumo Mako akys staigiai nukrypo į ją.

– Žiūrėjai? – nustebęs paklausė.

Rorė papurtė galvą.

– Ne, reikėjo mokytis. O ką?

– Galvoju, kodėl mano galva tebėra ant kaklo.

Rorė prisimerkė.

– Ką iškrėtei?

Užuot atsakęs, Makas ilgai į ją žiūrėjo. Tada padėjo butelį ant virtuvės salos ir priėjo artyn. Atsirėmė rankomis į spintelę įkalindamas Rorę. Ji pagalvojo, kad jis primena didžiulį žmo-

gaus pavidalo narvą.

Iš taip arti ji matė tamsiai rudus šerelius, pastebėjo, kokios ilgos jo blakstienos, įžiūrėjo ir blyškų randelį ant viršutinės lūpos. Ir, vaje, kaip gardžiai jis kvėpėjo. Rorė troško pasistiebti ir perbėgti lūpomis per jo skruostikaulius, nubučiuoti akis.

Sesers vaikinas, sesers vaikinas... Ji neturi teisės stovėti taip arti Mako, uosti jo kvapą, jausti nuo jo skindantį karštį. Žaisti su ugnimi, laužyti taisykles – taip elgdavosi jos tėvas, tai jo blogiausia savybė, bet, nepaisant blaivaus proto balso, Rorė neprisivertė trauktis, pralįsti pro Mako rankas. Nors vaikinas priklauso Šėjai, Rorė troško jį nors kartą pabučiuoti. Troško sužinoti, koks jo lūpų skonis, kokios stiprios jo rankos, kai apkabina, ką reiškia priglusti prie tvirtos raumeningos krūtinės. *Tik vieną bučiuką...*

Pilkos ir mėlynos akys susidūrė, jo lūpos buvo visai čia pat. Rorė stovėjo taip arti, taip intymiai arti, kad tiksliai žinojo, ką jis daro ir kaip ji pati jaustųsi...

Jei jo lūpos paliestų ją – tokios tvirtos, vėsios ir... sumanios. Rorė pravertę lūpas norėdama prieštarauti, pasakytų, kad jiems nedera – o gal nesipriešintų, kas žino, – ir Makas nedvejo-

tų. Kai jo liežuvis įslystų į burną, viena jo ranka apglėbtų ją per juosmenį, o kita palįstų po flanelinių šortukų guma ir sugriebtų vieną sėdmenį. Tada jis pabučiuotų aistringiau, o Rorės rankos slydinėtų po laisvokais jo marškinėliais, tyrinėtų nugaros, pečių raumenis, nuostabiai glotnų pilvą.

Rorė suprastų, kaip netinkamai elgiasi, bet nesugebėtų susilaikyti. Makas nepapratai lėtai nuvilktų jos marškinėlius ir apnuogintų mažutes krūtis, Rorė sukūkčiotų jam į burną ir prispaustų prie jo klubais norėdama pasitrinti į karštą kietą vyriškumą. Jis būtų toks, koks ir turi būti vyras: stiprus, karštas ir vadovaujantis...

- Tavo akyse tik ką mačiau mūsų bučinį. Dieve, jis buvo toks karštas, - suurzgė Makas ir Rorė pajuto ant lūpų jo saldų kvapą.

- Negalime bučiuotis, taip negerai, - iškošė pro dantis ir suspaustas lūpas Rorė. Keturi žodžiai, o ji pasijuto lyg maratoną nubėgusi.

Makas nenuleido akių, jei Rorė net nebūtų pastebėjusi, kaip aistringai jos blizga, jo geismą būtų išdavusi aiškiai juntama erekcija. Makas jos geidė... iš tiesų geidė. Aukštas, raumeingas, nuostabiai kvepiantis, žavingas... Kaip Rorė galėjo jam atsisipirti?

Sesers vaikinas, sesers vaikinas...

Įrėmusi delnus jam į krūtinę ji stumtelėjo. Makas atsitraukė, bet pakėlęs ranką krump-liais perbraukė jai skruostą. Toks nekaltas veiksmas vos neįveikė jos pasipriešinimo ir jai teko abiem rankomis įsitverti spintelės, kad susilaikytų nepuolusi jam į glėbį, neapsikabinusi kojomis jo klubų ir neparagavusi to puo-lusio angelo lūpų.

Pirmapradė aistra, beprotiškas geismas. Rorė abejojo, ar gerai, kad su juo būdama taip nesi-valdo. Rangosi, kaista, jai trūksta kvapo... ap-ima troškimas paminti apdairumą ir užsimiršti šioje akimirkoje. Ar tokia karšta reakcija į Ma-ką reiškia, kad ji panašesnė į tėtį nei manė? *Tfiu! To nebus*, – nusprendė Rorė. – *Baigta. Dabar.*

Ji pakėlė ranką.

– Traukis.

Makas žengė atbulas du žingsnius, dabar Ro-rė galėjo kvėpuoti. Pajuto, kaip sugrįžta svei-kas protas. Makas susikišo rankas į kelnių ki-šenes ir susimąstęs pažvelgė į ją.

– Tai buvo...

– Neteisinga? Beprotiška? Sesers išdavystė?

Makas susiraukė.

- Taip toli neikime. Juk net nepasibučiavome.

- Bet norėjome!

- Tačiau to nepadarėme, todėl nekelkime per daug dramų.

Makas pasiėmė alų, gurkštelėjo ir atsiduso. Staiga jis pakėlė galvą, Rorė išgirdo uždaromas lauko duris, tada - kaip sesuo nusispiria aukštakulnius. Ji stengėsi nutaisyti abejingą veidą, bet jautė, kaip kaltės ugnis apima smegenis ir širdį, kaip iš gėdos rausta oda.

Mes iš tiesų nepasibučiavome, bet aš tikrai labai norėjau...

- Ir tu čia, - eidama į virtuvę Šėja mestelėjo Makui.

Rorė net susiraukė: sesuo nepriėjo prie Mako ir jo nepabučiavo. O juk taip darydavo kaskart jį pamačiusi, ir visai nesvarbu, ar išsiskyre buvo prieš penkias minutes, ar prieš penkias savaites. Makas taip pat nepriėjo prie Šėjos. Jis tiesiog stovėjo nutaisęs neperprantamą veidą, kaip visada, kai norėdavo išvengti scenos.

Bet scena tikrai bus - tai Rorė galėjo garantuoti. Tik nenumanė priežasties.

Ji pažvelgė Šėjai į veidą. Atpažino tą išdavystės, sužlugdyto pasitikėjimo, skausmo ir pažeminimo išraišką. Dieve, ji atrodė priblokšta.

- Kas, po velnių, dedasi, Makai?! - Šėjos klyksmas atsimušė į sienas.

Rorės akys lakstė po kambarį. Iš kur Šėja galėjo sužinoti? Argi turi įsirengusi bute kameras? Rentgeną? O gal tai nuojauta?

Makas pakėlė ranką.

- Atleisk, Šėja, už viską. Nenorėjau tavęs įskaudinti.

- Bet puikiai pasistengei, - Šėja riešu persibraukė per akis. - Tikrai yra lengvesnių būdų manęs nusikratyti, Makai. Nebūtinai reikėjo pažeminti per nacionalinę televiziją.

Rorė pažvelgė į Maką, tada į Šėją. Gerai, gal tas pokalbis ir niekaip nesusijęs su bučiniu, kurio nebuvo.

- Apie ką tu kalbi? Ką jis padarė?

Šėja liūdnai nusijuokė.

- Nematei?

- Ko nemačiau?

Šėja šaižiai nusikvatojo.

- Na, tu, ko gero, vienintelis žmogus mieste ar net visoje šalyje, kuris to nematė!

Šėja paėmė nuo spintelės pultelį ir spustelėjusi mygtukus įjungė televizorių. Kol ji bėgo per kanalus, Rorė žiūrėjo į Maką....